

RUST IN DE HEILIGE GEEST

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, het kan u bij het lezen van de Hebreeënbrief niet zijn ontgaan, dat in de schriftgedeelten Hebr. 3:7-19 en Hebr. 4:1-13 maar liefst tienmaal het zelfstandig naamwoord 'rust' voorkomt. Het hoofdthema in deze schriftgedeelten is de ongehoorzaamheid van het volk van Israël tijdens hun reis door de woestijn naar het beloofde land Israël, nadat God hen van de slavernij in Egypte had bevrijd. Steeds maar weer was het volk ongehoorzaam en opstandig. Zij verlangden zelfs om weer naar Egypte terug te keren en bedroefden zo Gods hart. Hebr. 3:7-11 – *“Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, Zo verhardt uw harten niet, gelijk het geschied is in de verbittering, ten dage der verzoeking, in de woestijn; Alwaar Mij uw vaders verzocht hebben; zij hebben Mij beproefd, en hebben Mijn werken gezien, veertig jaren lang. Daarom was Ik vertoorned over dat geslacht, en sprak: Altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend. Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!”*

Laat ons terdege bedenken, dat ál de dingen die het volk van Israël zijn overkomen, waar-schuwend voorbeelden voor ons zijn en daarom zijn neergeschreven (1 Cor. 10:11). Op een gegeven ogenblik begonnen de Israëlieten zelfs hun harten te verharden als de stem van de Heilige Geest tot hen sprak. Zij maakten het zó bont, dat God in Zijn boosheid zwoer dat zij het beloofde land niet meer mochten binnengaan. Dat heerlijke land waar God hen zou behoeden tegen vijanden, een land waar voldoende voedsel was, een land waar men vredig onder z'n eigen vijgeboom zou kunnen zitten. De schrijver van de Hebreeënbrief noemde deze straf in vers 11 het niet meer in Gods rust mogen ingaan: *“Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn; Indien zij in Mijn rust zullen ingaan!”*

Gods rust verwijst in direkte zin naar Zijn Beloofde Land. Voor het volk Israël was dat het beloofde land Israël. Voor ons is dat de rust in het 1000-jarige Vrederijk van Koning Jezus, dat zal aanvangen als Hij naar de aarde zal zijn teruggekeerd. Dat is de zogenaamde 'zevende dag'. (NB, God schiep de aarde in zes dagen en Hij rustte op de zevende dag.)

Maar de Hebreeënbrief bedoelde met Gods rust óók nog iets anders. Deze brief brengt Gods rust in verband met de al dan niet aanwezige bereidheid van het hart om aan de stem van de Heilige Geest te gehoorzamen. Daar wil ik eens op ingaan.

Wat was de druppel die de emmer bij God deed overlopen? Dat was de houding van Israël toen zij waren gearriveerd aan de grens van het beloofde land. Zij hadden twaalf verspieders uitgezonden om het beloofde land te verkennen en die waren teruggekeerd. Alle twaalf verspieders kwamen met verhalen terug van een bijzonder vruchtbaar en gezegend land. Maar tien van hen zagen het totaal niet zitten om dit land in bezit te nemen. Zij zagen enkel en alleen maar problemen (Num. 13:31-33). Zij kwamen met een kwade boodschap en zij verleidden het volk tot afval van God. Zij zagen slechts onoverwinnelijk sterke reuzen in het door God beloofde land. En zij hadden totaal geen blik op de grote kracht van de Almachtige God en Schepper, Die aan hun zijde stond en reeds had bewezen, dat Hij hen liefhad en hen in alles nabij stond en élk probleem oploste. Hun houding was een gevolg van de treurige toestand van hun harten. Want zij waren wederspanning en opstandig tegen God (Num. 14:9). Er waren slechts twee goede verspieders, Jozua en Kaleb, die er op wezen dat God aan hun zijde stond en dat het volk niet hoefde te vrezen (Num. 14:6-9). Zij vertrouwden volkomen op God, dat Hij alle tegenstand en elk probleem zou wegnemen.

Met welke stem spraken Jozua en Kaleb eigenlijk? Door Wie? Wie stond er aan hun zijde? De schrijver van de Hebreeënbrief zei, dat het de Heilige Geest was, Die sprak: *“Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, Zo verhardt uw harten niet,”* (Hebr. 3:7).

Maar het volk wees Gods stem af. Zij wilden Jozua en Kaleb zelfs stenigen (Num. 14:10). God werd zo boos, dat Hij zwoer dat niemand het beloofde land zou zien, behalve Jozua en Kaleb. Num. 14:22-23 – *“Want al de mannen, die gezien hebben Mijn heerlijkheid, en Mijn tekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu tienmaal verzocht hebben, en Mijner stem niet zijn gehoorzaam geweest; Zo zij het land, hetwelk Ik aan hun vaderen gezworen heb, zien zullen. Ja, geen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien!”*

Het volk mocht Gods rust niet meer ingaan! De Hebreeënbrief zegt, dat zij door een boos, ongelovig hart afweken van de levende God. Hun hart was verhard geworden door de verleiding der zonde, met als gevolg ongehoorzaamheid en ongeloof in God, dat wil zeggen een totaal gebrek aan vertrouwen in Zijn Hulp en Leiding. Hebr. 3:12-13, 18-19 – *“Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van den levenden God; Maar vermaant elkander te allen dage, zolang als het heden genaamd wordt, opdat niet iemand uit u verhard worde door de verleiding der zonde En welken heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan dengenen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof.”*

Broeders en zusters, uit deze verzen verstaan we dat ongeloof in God leidt tot ongehoorzaamheid aan Hem. Met als verdere consequentie zelfs een boos en verhard hart. Uiteindelijk wekt het Gods boosheid op. Maar als wij in Hem geloven en Hem vertrouwen, dat Hij het zal doen, dat Hij de oplossing voor alle problemen zal geven en dat Hij bij ons is en ons zal leiden en zal helpen, dán mogen wij Gods rust ingaan. Terwijl wij zelfs nog hier op aarde zijn. Hebr. 4:2-3 – *“Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben. Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust, gelijk Hij gezegd heeft: Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn: Indien zij zullen ingaan in Mijn rust! hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.”*

Wat is die rust nu precies? Niet enkel het ingaan van het beloofde land, maar óók de rust van de Heilige Geest in ons hart. En het is goed om daarbij te overwegen, dat het beloofde land Israël letterlijk een land van bergen en dalen is (Deut. 11:11). De rust van de Heilige Geest uit zich dan ook op wondervolle manieren ondanks (geestelijke) bergen en dalen:

Hebr. 4:9-10 – *“Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne.”*

Toen God na de zesde scheppingsdag ophield met Zijn werken, toen rustte Hij op de zevende dag (Gen. 2:2-3). Dit betekent dat ook wij moeten ophouden met werken en gaan rusten in Hem. Dat wil niet zeggen, dat we moeten ophouden om God te dienen. Neen, het betekent dat we moeten ophouden met al dat werken in eigen wil, eigen kracht en capaciteit en eigen wijsheid. Wij moeten op Jezus gaan vertrouwen, dat Hij het zal doen. En we dienen Hem daartoe ook de gelegenheid te geven. Dan zullen we in het geloof de rust van de Heilige Geest in ons hart gaan ervaren. Immers, Jezus' Verlossingswerk om ons in de hemel te brengen, is al geheel volbracht! Daar kunnen wij helemaal niets meer aan toevoegen. Het is enkel en alleen door Zijn genade, dat wij behouden worden en niet door onze arbeid.

Het betekent daarom, dat wij tot Jezus moeten komen. Zijn wij vermoeid en belast door al dat werken in onze eigen kracht? Jezus wil ons rust geven als wij tot Hem komen. Dit zei Hij ook tegen het Joodse volk, dat in de godsdienstbeoefening twee zware jukken kende. Matt. 11:28-30 – *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.”*

Het Jodendom kende het zogenaamde 'juk des hemels', dat wil zeggen, de eis van absolute toewijding aan God, én het zogenaamde 'juk van de Torah', dat wil zeggen, de eis om álles te onderhouden wat God had geboden in de Wet. Jezus vertelde het volk: *“Draag niet die zware jukken, neen, draag Mijn zachte en lichte juk”*. Zacht en licht omdat voortaan alles wat

er moet gebeuren, door de kracht van de Heilige Geest mag geschieden. En gaat er eens wat verkeerd? Door Zijn Bloed te geven heeft Jezus niet alleen de straf voor onze zonden, maar ook de volle prijs voor elke tekortkoming en elke fout in ons dienen van God betaald.

Hetgene wat er gebeurt, als we tot Jezus komen, is wonderbaar! Want dan komen ook de stormen in ons hart tot bedaren. Stormen van bezorgdheid over alle problemen en de zware lasten door het harde werken in eigen kracht. Het in Hebr. 3 en 4 gebruikte woordje “rust” komt van het Griekse zelfstandige naamwoord “ka'tapausis” en betekent “rusten, steunen of leunen op, vertrouwen stellen in”, maar óók “een bedaren van de wind”. Voortaan leunen en steunen we op Jezus en we rusten in Hem. We stellen ons vertrouwen op de leiding van de Heilige Geest. Dan zullen de bulderende stormen in ons hart bedaren en kunnen we de stem van God in ons hart horen. Laten we ter verduidelijking 1 Kon. 19:11-13 lezen, waar de profeet Elia zich beijverde om God te ontmoeten: *“En Hij zeide: Ga uit, en sta op dezen berg, voor het aangezicht des HEEREN. En ziet, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, scheurende de bergen, en brekende de steenrotsen, voor den HEERE henen; doch de HEERE was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de HEERE was ook in de aardbeving niet; En na de aardbeving een vuur; de HEERE was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte. En het geschiedde, als Elia dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel, en uitging, en stond in den ingang der spelonk. En ziet, een stem kwam tot hem, die zeide: Wat maakt gij hier, Elia?”*

God wil niet dat we ons verbergen in de spelonken (1 Kon. 19:9) van het vlees en van onze gedachten in plaats van in Hem, de Steenrots. En als er dan stormen in ons hart woeden, als onze emoties heftig beven, als er vuur van boosheid of wat dan ook in ons binnenste brandt, dan zullen we God niet vinden. Dat kan alleen als er zachte stilte heerst. Rust en kalmte in ons hart door Jezus brengt ons tot het herkennen van de stem van Gods Geest. Zolang ons hart nog woelig of onrustig is, staan wij zeker nog niet in de leiding van de Heilige Geest. Dat wordt geheel anders als ons hart wordt gevuld met Zijn rust en vrede.

Gods vrede moet de boventoon in ons hart gaan voeren en er als het ware heersen. Col. 3:15a – *“En de vrede Gods heerse in uw harten,*” Het werkwoord “heersen” komt van het Griekse “bra'beuo”, wat betekent “scheidsrechter zijn, beslissen, bepalen”. Er staat in vers 15a in feite geschreven: *“En de vrede Gods is de beslissende scheidsrechter in uw harten,.....”* Gods vrede is de bepalende factor in ons hart. Zijn vrede door de Heilige Geest is de scheidsrechter, Die bepaalt of wij werkelijk onder Zijn leiding staan.

Broeders en zusters, laten we onze best doen om op de Heilige Geest te vertrouwen en ons aan Zijn leiding toevertrouwen. Dan zal er vrede, rust, harmonie en eendracht zijn. Want als dit alles in ons hart is, dan zal niets ons kunnen deren. Ook al ga wij door een doodsdal. Ps. 23:1-4 – *“Een psalm van David. De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren. Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil. Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”*

Uit eigen ervaring kan ik getuigen, dat toen ik in het pikdonkere doodsdal van mijn leven was terecht gekomen, de onbeschrijfelijke rust en vrede van Jezus en de vertroosting des Geestes mij onafgebroken hebben gedragen en bewaard. Hallelujah! De Heilige Geest is zó teder en goed. Die rust in mijn hart en in mijn gedachten was er niet door mijzelf. Neen, het was de vrede van God door de Heilige Geest die mij bewaarde. Fil. 4:7 – *“En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen (NB, uw gedachten) bewaren in Christus Jezus.”*

“Bewaren” betekent niet zomaar simpel “bewaren”, maar veel méér, namelijk “beschermen, bewaken”. Het Griekse grondwoord is “phrou'reo” en betekent “bewaken, beschermen met een militaire wacht, om een vijandelijke invasie te voorkomen”. Met andere woorden, de Heilige Geest wil ons hart en onze gedachten beschermen tegen elke aanval van de boze.

En Hij omringt ons met een wacht van sterke engelen. Zodat de vrede Gods in ons hart blijvend aanwezig is. Is God niet geweldig?

Geliefde broeders en zusters, mét de schrijver van de Hebreeënbrief roep ik u op om u te benaastigen om in deze rust van de Heilige Geest in te gaan (Hebr. 4:11). Zijn er problemen in uw huis? Ziet u grote problemen in uw gemeente? Kom toch tot Jezus en vertrouw op Hem, dat Hij Zijn Woord zal volbrengen en de oplossing zal geven. Hij zal u de uitkomst en de vruchten geven. In uw huis en in uw gemeente! Vertrouw de kwade verspieders niet, maar luister naar de stem van de Heilige Geest. Dé beslissende factor is Gods diepe rust in uw hart. Moge onze Heiland u en mij deze week zegenen. Amen.